

Izhaja
vsako prvo in
tretjo soboto
v mesecu.
Stane na leto
6 K.
na pol leta
3 K.
Posamezni
listi po
30 vin.

Naročnina
naj se pošlje
upravnístvu.
Rokopisi pa
urednístvu
'Seža'
v Ljubljani.
Inserati
se računajo
po dogo-
voru.

Glasilo veseljakov

Ona: „Po kaj pa je šla Lina pravzaprav na Dunaj k ministru?“

On: „Eh, prositi je šla ministra, naj bi gornještajerskega polka ne premestil iz Ljubljane, ker med „Gornještajerci“ upa imeti še najprej kaj — „uspeha“!“

UZOR ČASTNIŠKEGA SLUGE.

Janez Komar je imel v T. za ljubo krasotico, da malo takih. Janez je služil kot prvi natakar velike restavracije, Zofka pa je bila modistka in oba sta si služila lepe novce. V jeseni sta se nameravala poročiti.

Nekega lepega dne meseca majnika planil je Janez nenadoma v sobo svoje neveste ter začel jadicovati: „Pomisli, ljuba Zofka, ločiti se morava. Ravnokar sem prejel pozivnico, da moram na orožne vaje v L. Jutri večer moram odpotovati ter se pojutrišnjem javiti v L. v vojašnici.“

Zofka je začela tarnjati in jokati. Janez pa jo je tolažil ter ji obljubil zelo pogostoma pisati.

„Vsakih osem dnij ti bom pisal prav obsežno pismo!“ ji je zagotavljal.

„To je premalo!“

„Pisal ti bom toraj vsak drugi ali tretji dan razglednico!“

„Ne, ne! Vsaki dan moraš pisati prav dolgo pismo.“

„To bo šlo malo težko, ljuba Zofka. Ko bi ti pisal vsaki dan dolgo pismo, moral bi stati vedno na pošti, mislim pa, da me bodo hoteli včasih videti tudi v vojašnici.“

Zofka pa je prosila tako dolgo, da ji je Janez obljubil pisati „vsaki dan“.

„Ako dva dnij ne dobim tvojega pisma, pripeljala se bom z brzovlakom za teboj v L.,“ zažugala mu je Zofka otiraje si solze. In tako sta se z neštevilnimi poljubi poslovila.

* * *

Janez Komar je točno dospel v L. in se javil v vojašnici. Stotnik Grobovski ga je takoj spoznal, kajti kadar je dospel v T., obiskal je vselej restavracijo, v kateri je služil Janez za natakarja. Grobovski se je celo spom-

nil, da mu je Janez kar najbolje postregel in uravnal je vse tako, da mu je bil Janez prideljen za služabnika.

Janez je bil s tem prav zadovoljen, kajti služba častniškega sluge mu je bila vsekako ljubša, kakor naporne vojaške vaje.

V teku treh tednov si je znal Janez pridobiti neomejeno zaupanje svojega stotnika, tako, da se je stotnik namenil pridržati si Janeza tudi kasneje kot civilista pri sebi za slugo. Janez je bil pravi zaupnik Grobovskega, celo v najkočljivejših zadevah. Poznal je vse stotnikove upnike; vedel je katere izmed teh mora uljudno, katere osorno odpravljati. Poznal je tudi vse prijateljice svojega gospodarja in vedel je vselej, ali je katere obisk stotniku dobrodošel ali mu je bil odveč, ali celo neprijeten.

V svoji službi je imel Janez tudi časa dovolj, po dogovoru pisariti svoji nevesti Zofki in tudi on je prejemal redno vsaki dan njena pisma.

Take so bile razmere za časa, ko je Janez odslužil ravno polovico svoje vojaške dolžnosti. Tedaj pa se je nenadoma izpremenila vsa situacija.

Nekega večera je poklical Grobovski svojega slugo k sebi ter ga ogoril:

„Povej mi, Janez, ali imaš v T. kako prijateljico ali celo nevesto?“

Janez je zarudel do ušes ter ni ničesar odgovoril. Mislil si je namreč, ako povem, da imam nevesto in da je ta moja nevesta krasotica, zahtevati utegne naposled, da naj pišem ponjo, ker bi jo rad poznal. Stotnik pa je bil čeden in — podjeten ter brezobziren, pravi Don Juan — —. Prav nič mu ne sme omeniti svoje neveste, zlasti ne o njeni lepoti in tako je v zadregi zajecjal: „Ntč posebnega, gospod stotnik. — Imam pač prijateljico v T., toda lepa ni: na eno oko precej škili in še celo grbasta je nekoliko, potem — — —“.

„Dovolj, Janez, ne zanimajo me napake tvoje prijateljice! Prav ljubo mi je, da je tako. Imam namreč poseben načrt. V mestecu K. živi krasno dekletce. Stara je kakih sedemnajst let in hči starega sluge mojega pokojnega očeta. Marijanica ji je ime. Lansko leto sem dekletce spoznal. Celo ljubkoval sem nekoč z njo, toda — častniška častna beseda — hudega ni bilo ničesar med nama. Nekoč sem ji ukradel v veži poljub, to je bilo vse. Dekletce se je tedaj branilo in jokalo. Potolažil sem jo ter obljubil, da bom dostojen a dober njen prijatelj. Zdaj pa mi piše Marijanica, da ji je oče pretekli teden umrl in tako je ostala sama in zapuščena brez sredstev. Prosi me pomoči. Ker bi rad Marijanici prav temeljito pomagal, namenil sem si preskrbeti ji moža. Ako ti bo ugajala in ti njej, postaneta lahko mož in žena. Nekoliko tisoč kronic dote bom že dodal. Zdaj ti dam deset dnij dopusta; pelji se v K., poglej si dekletce in pripelji jo na vsak način s seboj. Drugo že še vse pride!“

Janez se je nekaj obotavljal ter se hotel izgovarjati toda stotnik mu nakratko ukaže: „Kehrt Euch! Marsch! V desetih dneh nastopite zopet svojo službo!“

Janez je odšel. Ugovora tu ni bilo. S prvim vlakom se je odpeljal v K.

V K. je poiskal Marijanico. Dekletce je bilo res krasno in Janez se je vanjo zaljubil. Ko bi le Zofke ne bilo in Zofka ni poznala šale. Bila je silno ljubosumna! Bog ne daj, ko bi ga zasačila, da z drugo ljubkuje. Zofka pa niti opravičena ni, biti ljubosumna, kajti tudi ona ima svojo preteklost.

Toda k stvari! Janez se je toraj zaljubil v Marijanico, Marijanica pa v Janeza. Težkega srca jo je peljal Janez s seboj v L. in bal se je, da bi ji utegnil biti lahkoživi stotnik nevaren.

Med potjo se je Janez še le spomnil, da je pozabil izvrševati Zofki dano obljubo in da ji ves čas, kar je bil v K. ni niti enkrat pisal. Najbrže se je Marijanica že pripeljala v L., ko ni dobivala redno obljubljenih poročil ter je vpraševala po njem v vojašnici. Bog ne daj, da bi izvedela resnico. To bi bil polom.

* * *

Zofka se je res pripeljala v L. Bridke izkušnje s predzadnjim njenim ženinom ji niso dale miru, da bi čakala Janezove vrnitve doma. Preveč ženinov jo je že pustilo na cedilu, da bi še Janeza izpustila izlepa iz rok.

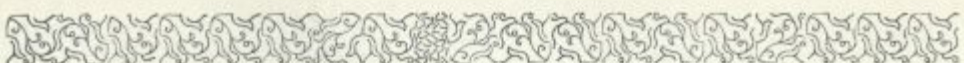
Ko je dospela v L. ter vprašala v vojašnici po svojem Janezu, povedali so ji, da služi pri stotniku Grobovskemu. Podala se je naravnost k stotniku. — Stotnik je lepo Zofko vsprejel tako ljubeznivo, da je Zofka pri tem docela pozabila, čemu in po kaj je prišla v L. Niti vprašala ni po Janezu in zelo ji je laskalo, ko jo je stotnik imel za dunajsko umetnico ter ji začel na vse pretege dvoriti. V svoji brezskrbnosti si je celo dovolila malo laž ter začela stotniku pripovedovati, da je prišla zaradi tega v L., da bi izvedela, ako bi prišel bivši natakár Janez Komar k njej za slugo. Celo pravljico je obesila stotniku na nos.

In prišlo je, kakor je moralo priti. Grobovski je lepi Zofki obstal svojo ljubezen in Zofka je ostala pri njem — — —

Naslednje jutro vrnil se je Janez s svojo Marijanico v L. kar je svojemu stotniku takoj sporočil.

Grobovski ga je zelo milostno poslušal. Na to pa mu je dejal: „Toraj, upam, bodeta kmalo stopila pred oltar. Častitam! Zdaj pa nastopi zopet svojo službo. — K meni je prišla na obisk daljnja moja sorodnica. Prinesi nama dve jerebici in steklenico Burgundca.“

Grobovnik je odšel v sobo k svoji „sorodnici“, Janez pa se je podal v restavracijo po zajutrek.

Na srebrni tableti prinesel je kmalo nato Janez zajutrek v sobo svojega stotnika. Tu vidi v nežnem tete-a-tete svojo Zofko s stotnikom.

Sprva se je prestrašil, nato pa je mirno salutiral ter dejal: „Ponižno javljam, gospod stotnik; ako gospod stotnik dovoli, nesem jerebici nazaj ter prinesem raje dve porciji praženih jeterc. Sorodnica gospoda stotnika je namreč pražene jeterca najraje!“

„Janez; odkod pa poznate mojo sorodnico?“

„Ponižno javljam, gospod stotnik; vaša sorodnica je bila doslej — moja nevesta. Z dovoljenjem, gospod stotnik, zaročim se danes z Marijanico.“

Zofka je omedlela, Janez pa je hitel k Marijanici, da se odškoduje za nezvesto Zofko.

Povsod šiba božja.

V Rusiji imajo kolero, na Kranjskem — Schwarza.

ON ŽE VE!

Dva kmeta sta stala v Ljubljani na trgu ter se pogovarjala o živinoreji, na kar potoži prvi kmet svojemu znancu, da je na zadnjem sejmu kupil lepega „fuksa“, ki pa ima polno napak, katere je šele doma opazil na njem.

„Potem jmaš tako smolo, kakor jaz,“ odvrne drugi kmet. „Moj švarc tudi ni za nobeno rabo!“

„V imenu postave ste aretirani!“ zakričal je v tem hipu po mestu patrolujoči orožnik ter kmeta uklenil.

„Čemu me uklepate?“ začudil se je kmet. „Kaj niti o svojem konju švarcu ne smem govoriti?“

„Molčite!“ zavrnil ga je orožnik. „Mene ne bodete preslepili; jaz že vem, kateri švarc ni za nobeno rabo!“

STAVA.

V nekem časopisu je bil natisnen inserat, v katerem se je proti pošiljavi dvajsetih kron ponujal prašek za ovce, ki ima to svojstvo, da po njem ovce, ako ga zavživajo med krmo, dobe veliko finejšo volno.

Nek veleposestnik, kateremu načelo je bilo: „ako že ne koristi, škoduje gotovo tudi ne!“ poslal je res dvajset kron ter prosil, naj se mu s povratno pošto pošlje omenjeni prašek.

Čez dva dni prejel je veleposestnik pismo, obenem pa tudi poslanih dvajset kron nazaj.

Pismo pa se je glasilo takole:

„Častiti gospod!

V neki družbi se je stavilo, da se dobe tepci, ki tudi največjo bedarijo verjamejo, ako je natisnena v časopisu. Poskusili smo in vi ste že enajsti bedak, ki se nam je vsedel na limanice. Oprostite.“

Figa - mož.

„Ljuba ženka, tako te imam pa rad, da bi umrl zate!“

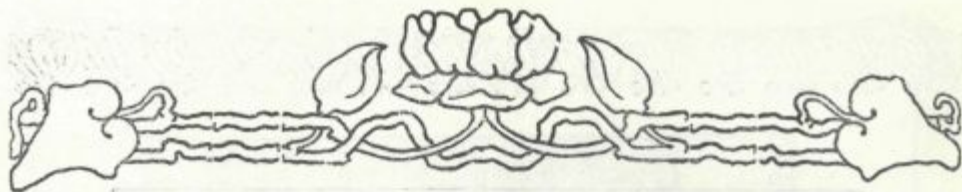
„Kolikokrat si že tako dejal, umreti pa le nočeš!“

Glavna stvar.

— „Vaša hči hoče iti k gledališču, kakor sem čula. Ali pa ima talent za to?“

— „Mislim da!“ Poglejte vendar njeno postavo!“

Otroška želja.

Mali Pavle: „Veš kaj, mama, vzemi za domačega zdravnika doktorja Ferleta; tega človeka ne morem trpeti!“

Mati: „In čemu potem hočeš, da bi baš njega izbrala za domačega zdravnika?“

Mali Pavle: „Ker bi nobenemu drugemu ne pokazal jezika, kadar bi ga bilo treba, s takim veseljem, kakor njemu.“

Na sodnji.

Sodnik: „Vi ste tožnika tako pretepli, da več tednov ni bil sposoben za delo. Ali mar imate v olajšanje svojega dejanja kaj pripomniti?“

Toženec: „Da, tožnik namreč itak že dalje časa nima nobenega dela!“

Sumljivo.

Posredovalec zakonov: „Žensko, ki vam jo priporočam, je iz aristokratske rodbine, ima veliko premoženje je še prav mlada in zdrava. Tudi je zelo talentirana, štedljiva in kuha imenitno — — —“

Gospod: „Dovolj, dovolj! Ta mora biti pa prokleta grda!“

Iz gledališke pisarne.

Igralka A: „Strašno sem utrujena!“

Igralka B: „Kje si pa hodila, da si se tako utrudila?“

Igralka A: „Eh, nikjer! Bila sem samo pri našem ravnatelju in ga prosila, da bi mi plačo povišal!“

Na kmetih.

Kmetica: „Gospod doktor, doktor, prosim idite takoj k našemu očetu, silno mu je slabo!“

Zdravnik: „Pa mi ni poslal voza?“

Kmetica: „Kaj pa mislite? Kdo pa bo ob takem vremenu mučil živino!“

Navihanec.

Janez: „Povej mi, povej, kako si pa vendar dosegel, da ti je sosed popravil plot, ki deli vajina vrtova, dasi je trdil, da ga moraš ti popraviti?“

Jože: „To je bilo prav lahko. Kake tri dni sem mu vsako jutro pošiljal po dve tri jajci s pripomnjo, da so jih znesle njegove kokoši na mojem vrtu, ki so prihajale skozi poškodovani plot. Na to pa mu dalje časa nisem poslal nobeno jajce več in ker je mož mislil, da je zase pridržujem, popravil je plot kar sam od sebe.“

Tajnost.

Ela: „Kaj si si vendar mislila, ko je prišel tvoj častilec ob vse premoženje?“

Vanda: „Mislila sem si: glej, glej kako naglo mine ljubezen.“

ENAKA TEŽA.

Nek kmet iz okolice zalagal je mestnega pekovskega mojstra z maslom. Nekoč zapazi pek, da je masla vselej nekoliko manj, kakor mu ga kmet zaračuna. Da bi se do dobra prepričal o poštenosti kmeta, tehtal je nekoč maslo ter tako dognal, da ga manjka dobrih trideset dekagramov do treh naročenih kilogramov.

Brez usmiljenja je ovadil pek kmeta sodnji in tako je prišlo do obravnave.

„Ali imate tehtnico doma?“ vprašal je sodnik kmeta.

„Da!“

„Potem imate tudi uteže, kaj ne?“

„Ne, utežev pa nimam,“ odgovoril je kmet.

„Kako pa ste mogli potem maslo tehtati in ga po teži prodajati?“ začudil se je sodnik.

„Čisto enostavno. Kolikor kilogramov masla je pek naročil pri meni, toliko kilogramov kruha sem kupil jaz pri njem in s tem kruhom odtehtal sem vselej doma svoje maslo. Ako mi je pek slabo natehtal kruh, dobil je za to tudi manj masla.“

Kmet je bil oproščen.

Ob sklepu šolskega leta.

Mati: „Že zopet si prinesel tako slabo spričevalo domov, Janezek! Jojmene, kako bo ata hud!“

Janezek: „Imate prav mama! Zadnji čas je, da gre ata k učitelju ter ga ozmerja, ker mi dela tako slaba spričevala!“

KMET V GLEDALIŠČU

Kmet Rogovilar prišel je nekoč po opravkih v mesto. Ker prvi dan ni mogel vseh poslov opraviti, prisiljen je bil ostati čez noč v mestu.

Da bi večer prav dobro izkoristil, namenil se je iti v gledališče, kjer še ni bil nikdar in kupil si je zaklopni sedež v pritličju. Ko je došel na svoj prostor, zaklopnil mu je uljudni sosed sedež, da je sedel.

Po končanem prvem dejanju vstal je Rogovilar ter si nekoliko pretegnil kosti. Z njim pa se je dvignil seveda tudi sedež. Ko je Rogovilar hotel zopet sestti, telebnil je vznak na tla.

Razkačen se je pobral Rogovilar ter priložil sosedu krepko zaušnico s pripomnijo: „Da boš vedel prihodnjič stole odmikati!“

Brzjavka.

Moja soproga je nocoj srečno povila dvojčke. Jutri več.

V gledališču.

„Prosim, gospod, ali bi bili tako uljudni ter rekli svoji soprogi, naj vzame klobuk z glave, ker mi zastira z njim ves pogled na oder!“

„Pa ji recite vi, če imate pogum!“

Pozna se.

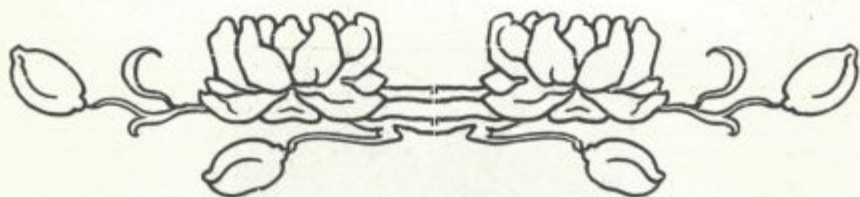
Natakar (vseučiliščniku): „Šest steklenic šampanjca ste, sinoči izpili, gospod Pivko; in obljubili ste, da ga bodete nocoj plačali!“

Dijak: „Ni mogoče!“

Natakar: „Kaj ni mogoče? Da bi izpili šest steklenic šampanjca.“

Dijak: „Ne! Da bi ga plačal!“

Utrinka.

Največ ima na vesti oni, ki nima vesti.
Umazano perilo se največkrat pere — po salonih.

Pomirljivo.

Gospa (služkinji): „Čujte, Mici, sinoči sem v temi stopila v vašo sobo, tedaj me zgrabi nekdo okoli pasu ter me začne poljubovati . . . to je bil gotovo vaš ljubček? Vi veste, da tega ne trpim!“

Služkinja: „Nič se ne vznemirjajte, milostiva! To je bil najbrže milostivi gospod, ki je v temi mislil, da sem jaz!“

Opravičen dvom.

Že štirikrat me je snubil suplent K. Zdaj pa ne vem, ali me res ljubi tako, ali ni mogel druge dobiti!“

Težko stališče.

Zdravnik (pri bolniku mevži): „Tu je pa težko kaj svetovati. Ako mu prepovem pijačo, naročil bo družega zdravnik; ako mu pa pijačo dovolim, naročila bo žena družega zdravnika!“

Dober izgovor.

Oče (ki je nepričakovano obiskal svojega sina dijaka na Dunaju): „A tako toraj! Ob osmih zjutraj te najdem ležati na hodniku pred vrati tvoje sobe!“

Sin: „Ljubi papa! Sinoči sem imel od učenja tako utrujene oči in bil sem tako zaspan, da res nisem mogel sezuti čevljev ter jih postaviti pred vrata, da bi se mi osnažili; zato sem legel sam kar v čevljih sem, da mi jih osnažijo na nogah!“

Prvi Mihel: »Kaj praviš, zakaj je Maier ukazal nam streljati?«
Drugi Mihel: »Zato, ker je sam že ves teden „streljal“ po Ljubljani brez uspeha.«

STRAŠEN GREH.

V velikem mestu je starejši mož bežal po ulici. Velika množica je drla za njim. Slišali so se glasovi: „Držite ga! Držite ga! Po njem! Po njem!“ Ubežni mož pa je sopihal in stokal: „Moja žena! Moji otroci!“

Tujec, ki je nehote prišel med množico, je vprašal: „Kaj je pa storil mož?“ „Žepni tat je“, se je oglasil zasledovalec. „Ne“, je zaklical drugi, „bančni slepar je, goljuf na milijone“. Tretji se je vmešal: „Ustrelil je redarja, ki ga je hotel prijeti.“ Četrti: „V mestnem logu je ubil človeka.“ Peti: „Kaj še! Žaljenje veličanstva je zagrešil.“ A šesti: „Obregnil se je ob častnika.“ Tujec je spoznal, da ne izve resnice od teh ljudi. V tem hipu je prisopihal stražnik, roko držeč na sablji. Slišal je vse, kar so govorili drugi. Njega je sedaj tujec vprašal in redar mu je odgovoril: „Pomislite — beračil . . . beračil je!“

Za brezposelne je sneg mana v kapitalistični puščavi.

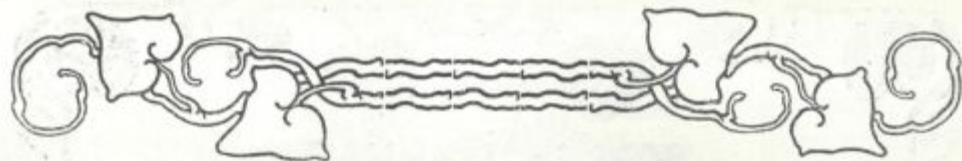
V sveti noči slišijo bogatini angelje peti, reveži pa jih slišijo žvižgati.

Človeku, ki govori resnico, zamaše usta z mašilom, ali pa z — zlatom.

Če je čas, da bi se odrekli zastarelim predpravicam in privilegijem, so plemenitniki bolj umazani, kakor najmanjši kramar.

Koliko je sodnikov, ki še vedo, da so bili ljudje, preden so postali sodniki?

NEUTOLAŽLJIV.

Slugi barona J. je umrla žena. Od tega časa je začel sluga tako popivati, da je bil malodane vsak večer pijan.

„Janez,“ vprašal ga je neko jutro baron. „Kako je to, da si začel, od kar ti je umrla žena, tako popivati, saj si bil poprej vedno trezen in marljiv?“

„Edina moja tolažba je še pijača gospod baron,“ odgovoril je Janez žalostno.

„In koliko časa se misliš še na ta način tolažiti?“

„Gopod baron, moja žalost je neutolažljiva!“

Mali socialni politik.

Mati: Tonček! Tonček! Če se boš tako drgnil po tleh, bodo hlače takoj cunje.

Tonček: Saj prav tako. Tata je itak dejal, da potrebuje tekstilna industrija več dela.

Sport.

Kolesar: Ali ste tudi vi prijatelj sporta?

Mali obrtnik (besen): Seveda, saj dirjam.

Kolesar: Kaj? ... Kako pa?

Mali obrtnik: Vsako soboto dirjam po vsem mestu, da bi dobil denarja in plačal mezdo svojim trem pomočnikom.

Izpoznan.

Stric: „Kje pa imaš zlato uro, ki sem ti jo poslal za god?“

Dijak: „Vraga, saj je res nimam. Gotovo sem jo pustil v oni obleki, ki sem jo poslal včeraj popraviti!“

Stric. „Aha, toraj si vse skupaj zastavil!“

Kaj je Ironija?

Največja ironija je, ako se slovenski časnik zgraža nad narodno mlačnostjo, da ne kupuje pri domačih tvrdkah, ter pozivlja občinstvo. da naj se ravna po geslu „Svoji k svojim!“ obenem pa v inseratnem delu „kar najtopleje“ priporoča zagrizeno nemške in nemčurske tvrdke. — Ali vam je res toliko za tistih par grošev, ki vam jih vržejo na leto taki inserati? Opustite vendar to vbodoče in škodo, ki vam nastane vsled tega, pokrite s tem, da opustite nekoliko prilog na leto. Naročniki jih bomo že pogrešili.

Ustanovljeno 1842.

BRATA EBERL, LJUBLJANA

slikarja napisov in lakirarja.
Dekoracijska, stavbeva in pohištvna
pleskarka.

Delavnica: Igriške ulice št. 8.
Telefon 154.

tovarna oljnatih barv, laka in fir-
neža z električno gonilno silo.
Telefon 154.

Trgovina in pisarna: Miklošičeve
(Frančiškanske) ulice 6.